USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **V. R.,** zastoupeného JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou, se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2010, č. j. OAM - 179/ZA - 06 - ZA14 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2010, č. j. 56 Az 70/2010 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Romaně Lužné, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 179/ZA - 06 - ZA14 - 2010 ze dne 25. 5. 2010, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 283/1991 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel včas podanou kasační stížností.

Stěžovatel svoji kasační stížnost nejprve opřel o důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), a současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku podle ust. § 107 s. ř. s. Svoji žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že mu hrozí újma na jeho právech, neboť by byl nucen vycestovat z České republiky na Ukrajinu, kde mu hrozí „vážné nebezpečí z politických důvodů", a dále porušením právních předpisů v azylovém řízení. Ustanovená zástupkyně stěžovatele pak podáním ze dne 21. 2. 2011 blíže vymezila důvody kasační stížnosti pouze na důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (konkrétně nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení), podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (konkrétně „nedostatečné zjištění skutkového stavu") a podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (konkrétně nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí).

Nesprávné posouzení právní otázky soudem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nedostatečné zjištění skutkového stavu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že se soud nedostatečně zabýval skutečnostmi uváděnými stěžovatelem o situaci na Ukrajině a o ohrožení stěžovatelova soukromého a rodinného života návratem do vlasti, naopak pouze převzal hodnocení skutkového stavu provedené žalovaným. Krajský soud se měl podle názoru stěžovatele blíže zabývat důvodností obav stěžovatele z pronásledování kvůli příslušnosti k určité sociální skupině, které by jej opravňovaly podle ust. § 12 zákona o azylu k udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel uvádí, že po návratu na Ukrajinu by měl problémy se zapojením do běžného života, hrozí mu diskriminace, znevýhodňování a ponížení z důvodu jeho odchodu ze země, o čemž jej informovaly osoby žijící na Ukrajině. Toto tvrzení stěžovatele krajský soud zcela pominul a jen převzal hodnocení poměrů na Ukrajině ze zdrojů žalovaného. Podle názoru stěžovatele se soud též nesprávně domnívá, že na situaci stěžovatele se nevztahuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na ochranu soukromého a rodinného života. Tento závěr krajský soud podle názoru stěžovatele nijak nezdůvodnil.

Rozhodnutí krajského soudu je podle názoru stěžovatele též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud nezdůvodnil svůj závěr, že situace na Ukrajině nemá takový charakter, aby odůvodňovala udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Místo toho krajský soud podle názoru stěžovatele opět pouze vyšel z hodnocení situace žalovaným. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu nebo přinejmenším doplňkové ochrany.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru nelze vyloučit, že kasační stížnost je podána opožděně, když na napadené rozhodnutí soudu bylo stěžovateli doručeno dne 6. 12. 2010 a podaná kasační stížnost je opatřena razítkem soudu s datem 22. 12. 2010. Podle názoru žalovaného není podaná kasační stížnost oprávněná, neboť rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany i rozhodnutí krajského soudu jsou v souladu s právními předpisy. K námitkám stěžovatele žalovaný uvedl, že obavy stěžovatele z návratu do země původu nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.

V této souvislosti žalovaný odkazuje na kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

Podle názoru žalovaného měl stěžovatel uplatnit námitky, že jeho příběh nebyl posuzován z hlediska naplnění důvodů pro udělení humanitárního azylu a z hlediska pronásledování pro jeho příslušnost k určité sociální skupině, již v řízení před krajským soudem. Podle názoru žalovaného se jedná o nepřípustná nova, kterými by se neměl Nejvyšší správní soud zabývat. Nadto stěžovatel neuvedl v řízení o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by mohl žalovaný podle uvedených ustanovení posoudit.

Žalovaný se též neztotožňuje s názorem stěžovatele, že krajský soud nedostatečně vyhodnotil námitku stěžovatele týkající se ochrany rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru žalovaného jsou závěry krajského soudu, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo na volbu vhodnějšího místa k životu než je země původu, zcela logické s ohledem na příběh stěžovatele (Ukrajinu opustil v roce 2001 kvůli existenčním problémům, povodeň jeho i matku připravila o dům, v České republice žije již 9 let, má zde zázemí, zvykl si zde a vycestování by mu vzalo možnost realizovat plnohodnotný život). Žalovaný též poukazuje na to, že stěžovatel podal žádost proto, že v dané situaci neměl jinou možnost jak setrvat na území České republiky. Žalovaný závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že podle podacího razítka na obálce, v níž byla kasační stížnost krajskému soudu doručena (č. l. 27 soudního spisu), byla kasační stížnost zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence dne 20. 12. 2010. Tento den byl posledním dnem dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti stanovené ust. § 106 odst. 2 s. ř. s., neboť kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 6. 12. 2010. Lhůta pro podání kasační stížnosti tak byla zachována (srov. ust. § 40 odst. 4 s. ř. s.) a kasační stížnost je podána včas. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve

výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Zdejší soud ze soudního spisu zjistil, že stěžovatel ve své žalobě ke krajskému soudu ze dne 28. 5. 2010 (na č. l. 1 soudního spisu) namítal porušení ust. § 3 a ust. § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), které zdůvodnil pouze obecně tím, že správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru stěžovatele ve správnost jeho rozhodování, a nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Dále stěžovatel namítal porušení ust § 68 odst. 3 správního řádu, které opět obecně zdůvodnil tím, že jej odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřesvědčilo o jeho správnosti a žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy.

Dále stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu namítal, že se žalovaný dopustil nesprávné právní kvalifikace při aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Podle názoru stěžovatele byl zjištěný skutkový stav žalovaným nesprávně kvalifikován a stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Stěžovatel konkrétně namítal, že žalovaný rozhodl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práva svobod, protože zamítnutím jeho žádosti o mezinárodní ochranu je ohrožen jeho soukromý život. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině nic nemá, nemá se kam vrátit, nevidí zde perspektivu dalšího života, po návratu bude mít problémy s nalezením práce a od svých přátel, kteří dříve neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu ví, že na něj bude pohlíženo s nedůvěrou a despektem. Stěžovatel dále uvedl, že v České republice má zázemí, má též známého českého podnikatele, který by jej zaměstnal, je zde již řadu let a plně se zde zadaptoval. Českou republiku stěžovatel bere jako cílový stát, chce zde pracovat a žít, na Ukrajinu se vrátit nechce, protože jej tam čeká jen opovržení a bída. Stěžovatel odkazuje

na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva - rozhodnutí ve věci Beldjoudi z roku 1992, A 234-8. K pojmu „nezbytnosti v demokratické společnosti“ odkazuje stěžovatel na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ericsson z roku 1989, A - 156, § 69 a ve věci Sunday Times z roku 1991, A - 217, § 50. Stěžovatel namítá, že nucené vycestovaní v jeho případě naplňuje důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ohledně dalších konkrétních skutkových důvodů pak stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu pouze obecně odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál.

Ani ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 17. 8. 2010 (č. l. 16 soudního spisu) pak stěžovatel žalobní body nijak neupřesnil či nerozvedl a pouze uvedl, že trvá na žalobních bodech uvedených v žalobě a na důvodech pro udělení mezinárodní ochrany uvedených ve své žádosti.

Pouze obecný odkaz na správní spis přitom nelze chápat jako řádné uplatnění námitky v žalobě stejně jako pouze obecně tvrzené nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu. Tento závěr vyplývá z judikatury zdejšího soudu, srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 835/2006, podle něhož *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*

Stěžovatel tedy (ač k tomu měl příležitost) v žalobě ke krajskému soudu nenamítal nesprávné vyhodnocení svých obav z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, které by podle jeho názoru měly být relevantní pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ani nesprávné vyhodnocení situace na Ukrajině žalovaným ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. (Námitky stěžovatele vtahující se k neudělení doplňkové ochrany směřovaly výlučně k vyhodnocení skutečností uváděných stěžovatelem ve vztahu k možnému rozporu vycestování stěžovatele s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nikoliv přímo k situaci na Ukrajině.) Stěžovatel také v žalobě (ač tak učinit mohl) neuplatnil žádné námitky týkající se neudělení humanitárního

azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Uvedené námitky stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud posoudil jako nepřípustné v souladu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a dále se jimi nezabýval. Důvody kasační stížnosti totiž nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS).

V nedávné době došlo ke změně ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k míře, v jaké je správní orgán povinen posuzovat a odůvodnit žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, než ji zamítne jako zjevně nedůvodnou ve smyslu § 16 zákona o azylu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl ve svém usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dostupném na www.nssoud.cz k závěru, že „*žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.*“ Neodůvodní-li správní orgán rozhodnutí o mezinárodní ochraně v souladu s požadavky výše citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dostupný na www.nssoud.cz). V projednávaném případě bylo rozhodnutí žalovaného o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu odůvodněno z hlediska § 12 a § 14a zákona o azylu, žalovaný se však již nezabýval možností poskytnutí humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tedy považoval za potřebné zvážit, zda je třeba přihlédnout k této vadě rozhodnutí žalovaného z úřední povinnosti. Na výše uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011 navazuje usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, dostupné na www.nssoud.cz, ze kterého se podává: „*Krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.*“

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nebránila uvedená vada rozhodnutí žalovaného krajskému soudu v přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jak je vymezil ve své žalobě ke krajskému soudu stěžovatel. Nenamítal-li stěžovatel v žalobě ke krajskému soudu uvedené vady rozhodnutí žalovaného a nebyl-li krajský soud ani povinen přihlédnout k těmto vadám ex offo, nemohlo řízení před krajským soudem být zatíženo vadou, k níž by musel z úřední povinnosti přihlédnout soud zdejší. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů sama o sobě také není vadou správního rozhodnutí, ke které by zdejší soud musel přihlédnout z úřední povinnosti (srov. ust. 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou stěžovatele, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že na situaci stěžovatele se nevztahuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na ochranu soukromého a rodinného života. S touto námitkou souvisí i další stěžovatelova námitka, že svůj závěr ohledně nepoužití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod krajský soud nezdůvodnil.

Jak je patrno z výše uvedené rekapitulace obsahu stěžovatelovy žaloby ke krajskému soudu, stěžovatel v žalobě nenamítal ohrožení svého rodinného života, což je logické i s ohledem na to, že stěžovatel neuvedl, že by měl v České republice vazby rodinného charakteru, které by byly návratem do země původu narušeny.

K problematice aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v souvislosti s doplňkovou ochranou ve smyslu zákona o azylu existuje poměrně bohatá judikatura zdejšího soudu. V souvislosti se situací stěžovatele je třeba poukázat předně na to, že ustálená judikatura zdejšího soudu stojí na stanovisku, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. (Srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, dostupný na www.nssoud.cz, který vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva - např. z rozsudku ze dne 26. 9. 1997 ve věci El Boujaïdi proti Francii, stížnost č. 25613/94, ze dne 13. 2. 2001 ve věci Ezzouhdi proti Francii, stížnost č. 47160/99, ze dne 31. 10. 2002 ve věci Yildiz proti Rakousku, stížnost č. 37295/97, ze dne 15. 7. 2003 ve věci Mokrani proti Francii, stížnost č. 52206/99, a ze dne 28. 6. 2007 ve věci Kaya proti Německu, stížnost č. 31753/02; vše dostupné na http://echr.coe.int. Dále je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, dostupný z www.nssoud.cz.)

Stěžovateli přitom nebyl udělen dlouhodobý zákaz pobytu a stěžovatel ani neuváděl takové důvody, pro které by již samotná nutnost jeho vycestování byla způsobilá zasáhnout do jeho osobních vazeb.

Stěžovatelova argumentace (na Ukrajině nic nemá, nemá se kam vrátit, nevidí zde perspektivu dalšího života, po návratu bude mít problémy s nalezením práce, bude na něj pohlíženo s nedůvěrou a despektem, čeká jej tam jen opovržení a bída) též směřuje k tzv. extrateritoriálnímu účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 6 Azs 41/2008 - 129, ze kterého se podává: „*... Stěžovatel tu zjevně naráží na případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. V tomto kontextu kasační námitky je třeba zdůraznit, že z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Bensaid proti Spojenému království (rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98) ovšem zcela jasně vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti namítá pouze možnost narušení jeho soukromého (odkazuje na profesní utváření mezilidských vztahů) života na Ukrajině, kde jsou kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ještě přísnější než v případě možnosti narušení rodinného života. Evropský soud*

pro lidská práva totiž mj. také konstatoval, že ne každý zásah do morální a fyzické integrity (tj. do soukromého života stěžovatele), který by případně znamenal porušení čl. 8 Úmluvy ze strany smluvního státu Úmluvy, je dostatečný pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy (F. proti Spojenému království, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 22. 6. 2004, stížnost č. 17341/03; Paramsothy proti Nizozemí, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 10. 11. 2005, stížnost č. 14492/03; Bensaid proti Spojenému království, rozsudek ze dne 6. 2. 2001, stížnost č. 44599/98, § 48). Na základě výše uvedených rozsudků Evropského soudu pro lidská práva Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelova tvrzená situace, tedy možné ústrky a posměšky okolí a hypotetická pracovní diskriminace, zdaleka nedosahují intenzity nutné pro nastoupení extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy.“

Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že stěžovatelem uváděné důvody zjevně nedosahují takové intenzity, aby byly způsobilé spustit extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V takovém případě ani nemůžou stěžovatelem uváděné důvody odůvodňovat udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

Ke stěžovatelově námitce směřující k tomu, že krajský soud v rozsudku napadeném kasační stížností nezdůvodnil svůj závěr ohledně nepoužití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zjistil zdejší soud ze soudního spisu, že krajský soud odůvodnil svůj závěr následovně: „*Soud se neztotožňuje ani s touto námitkou žalobce. Situace žalobce není řešitelná za pomoci zákona o azylu, nevztahuje se na ni ani ochrana práva na soukromý a rodinný život tak, jak je zakotvena v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tento článek totiž nijak nezaručuje právo na výběr vhodnějšího místa k životu, než je země původu.*“

Uvedená námitka stěžovatele je tedy nepřípadná, neboť krajský soud svůj závěr ohledně nepoužití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zdůvodnil. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů odkazuje Nejvyšší správní soud na svou předcházející judikaturu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný po č. 133/2004 Sb. NSS a dostupný z www.nssoud.cz, ze kterého se podává: „*... Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Byť je tedy výše uvedené zdůvodnění závěru krajského soudu o nepoužití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod stručné, nelze jej považovat prima facie za nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s.

O žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť odkladný účinek kasační stížnosti v projednávaném případě vyplývá ze zákona (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 70/2010 - 33 ze dne 27. 1. 2011 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní JUDr. Romana Lužná. Ustanovená zástupkyně stěžovatele zdejšímu soudu sdělila přípisem ze dne 19. 4. 2011, že požaduje odměnu v celkové výši 4800 Kč za dva úkony právní služby a jako náhradu hotových výdajů, která ke každému z provedených úkonů náleží podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně požadovala ustanovená zástupkyně stěžovatelky odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za tyto dva úkony právní služby: převzetí a přípravu věci, včetně přípisu stěžovateli a studia spisu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Závěrem svého přípisu ustanovená zástupkyně stěžovatelky zdejšímu soudu sdělila, že není plátcem DPH.

Zdejší soud konstatuje, že ustanovenou zástupkyní stěžovatelky citované ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu se vztahuje pouze na případy, kdy je mezi advokátem a klientem uzavřena smlouva o poskytnutí právních služeb. Naproti tomu případy, kdy je zástupce klientovi ustanoven soudem, upravuje ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu tak, že mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby. První poradu s klientem však ustanovená zástupkyně stěžovatelky netvrdila. Proto jí za tento úkon právní služby odměna za zastupování podle advokátního tarifu nenáleží. Oproti tomu doplnění kasační stížnosti podáním ze dne 21. 2. 2011 je úkonem, za který ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží odměna za zastupování podle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 2100 Kč a náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Zdejší soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za zastupování ve výši 2100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně stěžovatelky není plátcem DPH, přiznává jí zdejší soud odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu